

Johannes Brahms: Die schöne Magelone

Richard Novák, bas
Kostiantyn Tyshko, klavír
Vladimír Krátký, recitace

Recitál Richarda Nováka

25. února 2019, 19.00
Konvent Milosrdných bratří, Brno

PROGRAM

Johannes Brahms: *Die schöne Magelone*, op. 33

I. Keinen hat es noch gereut / Nikdo ještě nelitoval

II. Traun! Bogen und Pfeil / Věru, luk a šíp

III. Sind es Schmerzen, sind es Freuden / Je to bolest nebo radost

IV. Liebe kam aus fernen Landen / Láska přišla z dálné země

V. So willst du des Armen / Přec tedy ubožák

VI. Wie soll ich die Freude / Jak mám jen radost, tu rozkoš dál nésti

VII. War es dir, dem diese Lippen bebten /

Byls to ty, jemuž se rty chvěly

VIII. Wir müssen uns trennen / Musíme se rozloučit

IX. Ruhe, Süssliebchen, im Schatten / Odpočivej v stínu, drahá

X. So tönet denn, schäumende Wellen / Zvučte jen, pěnlivé vlny

XI. Wie schnell verschwindet / Jak rychle mizí světlo

XII. Muss es eine Trennung geben / Musíme se rozloučit

XIII. Geliebter, wo zaudert / Milý, kde mešká tvá bloudící noha

XIV. Wie froh und frisch mein Sinn sich hebt /

S jakou čilou radostí se zvedá má mysl

XV. Treue Liebe dauert lange / Věrná láska trvá dlouho

OBSAZENÍ

Richard Novák, bas

Kostiantyn Tyshko, klavír

Vladimír Krátký, umělecký přednes

produkce: Lukáš Baumann, Magdalena Dostálová,

Eva Křížková, Lubor Pokluda, Lenka Zlámalová

slovo k programu: Kateřina Alexandra Šťastná

grafika: Sylva Marková

dramaturg a umělecký vedoucí: Vladimír Maňas

K PROGRAMU

Johannes Brahms a jeho *Schöne Magelone*

Pozoruhodnou součástí poměrně rozsáhlého písňového odkazu **Johannese Brahmsa** (1833–1897) představuje epicko-lyrický a narativně pojatý cyklus 15 romancí známých jako ***Die schöne Magelone***, op. 33. Brahms k jeho vytvoření inspirovala nedlouhá v próze a verších psaná novela Ludwiga Tiecka *Liebesgeschichte der schönen Magelone und des Grafen Peter von Provence* (Milostný příběh krásné Magelony a hraběte Petra z Provence). Ta se nejprve objevuje v Tieckově třídílném, lidovém čtením a pohádkami inspirovaném souboru *Volksmärchen von Peter Lebrecht* (Lidové pohádky Petera Lebrechta) z roku 1797 a později v jeho literárních pracích vydaných mezi lety 1812–1817 pod názvem *Phantasmus*. Domovem tohoto příběhu o rytířské a dvorné lásce provensálského hraběte a neapolské princezny byla původně Francie. Odtud se rozšířil dále po Evropě a od 15. století vycházely tiskem jeho rozmanité verze. V průběhu času se dočkal četných uměleckých přepracování, mezi nimiž patří Tieckovo k těm nejzdařilejším. Tieck rozčlenil děj vyprávění do 18 kapitol, jež tvoří úseky prozaického textu obsahujícího dějovou linku a na ně navazující a reagující veršované básnické pasáže.

Z obsažených 18 básní si Brahms vybral jen 15. Ty zhuodbnil formou písně a zasadil do upraveného a prokráceného Tieckova vyprávění. Vznikl tak útvar, v němž se přednášené prozaické narativní části střídají se zpívanými písňově zpracovanými celky. Co do vnitřní struktury

jednotlivých písní, vyrůstají na podkladu jak třídlých, tak i strofických forem. Velkorysostí hudebních ploch i jejich proměnlivou barvitostí připomínají písňové kompozice Gustava Mahlera.

Z hlediska interpretačního je cyklus nesporně velkou výzvou. Vyžaduje od pěvce připravenost ke střídání rozmanitých výrazových i hlasových nálad od něžně písňově lyrických až k téměř operně dramatickým. Pěvec se v průběhu děje stává postupně minstrelem (v první písni *Keinen hat es noch gereut*), hrabětem Petrem (v převážné většině písní), Magelonou (v 11. písni *Wie schnell werschwindet so Licht als Glanz*), či sultánovou dcerou Sulimou (ve 13. písni). Vysoké nároky jsou kladeny též na doprovazeče, neboť klavírní part má svou zahuštěnou sazbu a zpracováním na mnoha místech takřka orchestrální charakter.

Vznik cyklu *Die schöne Magelone* bývá datován mezi léta 1861–1869. Přesné chronologické určení Brahmsových písní však bývá někdy obtížné, neboť je často do seznamu skladeb zařazoval zpětně a spojoval k sobě písně různé doby vzniku tak, jak to odpovídalo jeho potřebě. Uvedené rozmezí let je časem Brahmsova mladého věku a obdobím silné náklonnosti a obdivu ke Claře Schumannové, vynikající pianistce, skladatelce a vdově po jeho učiteli Robertu Schumannovi. Složitá a mnohdy protichůdně se projevující Brahmsova povaha spolu s komplikovaným stavem jeho citových a vztahových záležitostí mnohdy vedla k úvahám, do jaké míry skladatel reflektoval skutečnou podstatu své osobnosti ve svých dílech a jak intenzivně a zda vůbec se ztotožňoval

s postavou provensálského hraběte Petra v milostném příběhu, který zhudebnil v opusu 33. Bez ohledu na to, zda je tento Brahmsův cyklus posuzován pouze v kontextu jeho vlastního díla, nebo v širších souvislostech s podobně narativně laděnými písňovými díly Ludwiga van Beethovena (*An die Entfernte Geliebte*), Franze Schuberta (*Die Schöne Müllerin*), nebo Roberta Schumanna (*Dichterliebe, Frauenliebe und Leben*), zaslouží si jeho nesporné umělecké kvality pozornost.

Ludwig Tieck (1773–1853) se jako básník, prozaik, dramatický spisovatel, překladatel i editor věnoval aktivně umění slova ve všech jeho rozmanitých podobách. Ideálem, k němuž se jako autor snažil dospět, byl pro něj umělecký projev vzniklý na základě svobodně působící fantazie, nsvázaný jakýmikoliv společenskými či uměleckými konvencemi. Publikoval romány, povídky i četné básně, jež vznikaly pod dojmem naivní literatury, četby F. Schillera, J. W. Goetha, Novalise a představitelů proudu raného německého romantismu, zejm. jenského okruhu literátů sdružujících se kolem bratrů K. W. F. a A. W. Schlegelových. Zájem o folklór, zvláště pohádky, báchorky a knížky lidového čtení spolu se svým mimořádným vypravěčským talentem zúročil v osobitém třídílném zpracování lidových pohádek vydaných pod názvem *Volksmärchen von Peter Leberecht* (Lidové pohádky Petera Lebrechta) z r. 1797. Ty obsahují například pohádkové drama *Ritter Blaubart* (Rytíř Modrovous), pohádku *Der Blonde Eckbert* (Plavovlasý Egbert), komedii *Der gestiefelte Kater* (Kocour v botách),

jež je zdařilou parodií na německé umělecké kruhy, nebo parafrázi lidového čtení *Liebesgeschichte der schönen Magelone und des Grafen Peter von Provence* (Milostný příběh krásné Magelony a hraběte Petra z Provence). Nejen díky své pozici dramaturga dvorního divadla v Drážďanech a později v Berlíně se setkával s řadou významných hudebníků, především s J. F. Reichardtem, C. M. von Weberem, L. Spohrem a F. Mendelssohnem. S tím spolupracoval mimo jiné na scénickém uvedení některých děl W. Shakespeara, jemuž se Tieck věnoval překladatelsky. Klíčové bylo jeho přátelství s W. Wackenroderem, který spolu s Reichardtem podnítil Tieckův hlubší zájem o hudbu a hudebně estetické otázky, což se odrazilo například v jeho *Musikalische Leiden und Freuden*, a čtyřech na hudbu zaměřených statích zveřejněných v *Phantasien über die Kunst für Freunde der Kunst* (1799).

Tieckova díla intenzivně působící na emocionální stránku lidské duše inspirovala mnohé hudební autory. Novela *Pieter von Abano* se stala podkladem stejnojmenného libreta C. Pfeiffera k dvouaktové opeře L. Spohra uvedené poprvé roku 1827. R. Schumann při koncepci své *Genovevy* (1747–1749) vycházel vedle tragédie C. F. Hebbela též z Tieckova díla *Leben und Tod der heiligen Genoveva* a z literární předlohy tohoto autora čerpá rovněž Bialasův *Der Gestiefelte Kater*. Sám Tieck napsal dvě libreta pro Reichardta, *Das ungeheuer und verzauberte Wald* (1798) a *Sakuntala* (1811–12), jež se však své hudební realizace nakonec nedočkala.

Poezii Ludwiga Tiecka zhudebnili mnozí němečtí skladatelé od představitelů tzv. druhé berlínské písňové

školy – J. F. Reichardta a C. F. Zeltera, přes C. Kreutzera, C. M. von Webera, F. Schuberta, L. Spohra, F. Henselové, F. Mendelssohna, až k P. Hindemithovi. Nejucelenějším hudebním zpracováním jeho veršů je cyklus patnácti romancí Johannese Brahmse *Die schöne Magelone*, op. 33, ve kterém se snoubí do písní vtělená milostná lyrika s prozaicky vyprávěným dějem.

O INTERPRETECH

foto: archiv NdB

Richard Novák (*1931) je absolventem brněnské konzervatoře. V roce 1954 byl přijat jako sólista opery Státního divadla v Ostravě, odkud později přešel do angažmá brněnské Janáčkovy opery, kde se významně podílel na dnes dramaturgicky velmi ceněné éře této opery. Znělý bas širokého rozsahu, dokonalá pěvecká technika a všestrannost jsou hlavními znaky jeho

tvorby. Z českých autorů nastudoval díla Bedřicha Smetany (kompletní operní dílo), Bohuslava Martinů (ztvárnil například Grigorise a Fotise v české premiéře *Řeckých pašijí*), Leoše Janáčka (Dikoj v *Káti Kabanové*, Kolenatý ve *Věci Makropulos* a především Revírník v *Příhodách lišky Bystroušky*). Role Revírníka se stala jeho profilovou vizitkou. Ze světových autorů nastudoval díla G. Rossiniho, W.A. Mozarta, G. Verdiho, S. Prokofjeva a A. Berga. Hostoval v Teatro Colón v Buenos Aires nebo na Salzburger Festspiele (*Z mrtvého domu* pod taktovkou Claudia Abbada), v Paříži, Madridu a v Benátkách (*Příhody lišky Bystroušky*). Richard Novák byl ceněn u mnoha soudobých autorů, kteří pro něj psali své skladby. Na mistrovské úrovni se věnuje interpretaci písňových cyklů a dodnes je častým interpretem velkých oratorních děl, známá je především

jeho interpretace Verdiho *Requiem* a Janáčkovy *Glagolské mše*, kterou nahrál pod taktovkou sira Charlese Mackerrase. V roce 2001 získal cenu Thálie za celoživotní mistrovství.

foto: archiv NdB

Kostiantyn Tyshko (*1991) se narodil v Kyjevě, kde započal v pěti letech studium hudby, jež dále rozvíjel na Specializované střední hudební škole Mykoly Vitalijoviče Lysenka. Ve studiu klavírní hry pokračoval na Čajkovského hudební akademii a poté na Janáčkově akademii múzických umění v Brně ve třídě Jana Jiraského. V roce 2002 získal první místo na V. mezinárodní soutěži Vladimira Horowitza v Kyjevě a o rok později „Bronzového louskáčka“ na IV. mezinárodní televizní soutěži pro mladé hudebníky v Moskvě, dále ceny v soutěžích Grand Prix v Litvě, Karla Czerného v Praze aj. Jako sólista vystoupil s orchestry na Ukrajině, v Litvě, Německu a České republice. Působí jako pedagog, vysokoškolský asistent a korepetitor Národního divadla Brno.

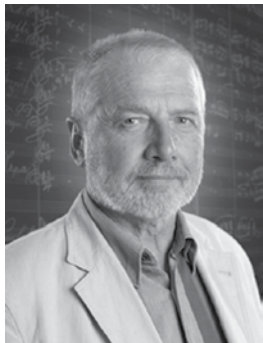

foto: Dabingforum.cz

Vladimír Krátký (*1947) absolvoval na Janáčkově akademii múzických umění roli Jaga v inscenaci Shakespearova *Othella* v režii Rudolfa Jurdy. Po učenických letech v Brně působil ve Východočeském divadle v Pardubicích, poté v ostravském Divadle Petra Bezruče a v Hradci Králové, kde hrál v inscenacích proslulého Jana Grossmanna. Po patnácti letech se vrací do

Brna a stává se členem činohry tehdejšího Státního divadla. Velkou pozornost vzbudily na konci osmdesátých let jeho výkony v tehdy otevřeném Divadélku na Hradbách (nynější Malá scéna Mahenova divadla). Z velké řady rolí připomeňme alespoň Kaločovy adaptace Dostojevského (*Běsi*, *Bratři Karamazovi*, *Hráč*), či celou řadu shakespearovských postav. Na Malé scéně participoval na úspěšných představeních režisérky Zoji Mikotové – Kainarově *Zlatovlásce* a *Ježíškově košilce* Jana Zahradníčka. Řadu let působí jako a uznávaný pedagog herectví na Konzervatoři Brno.

Ludwig Tieck
Krásná Magelona

přebásnil Kamil Bednář (Praha, 1967)

I.

Každé mládí touhu má
v sedle v dálku táhnout,
spatřit moře neznámá,
nebe k zemi stáhnout.

Louky a tůně,
záhadný hvozd,
kráska, jež stůně
láskou, když kráčí,
svůdná až k pláči –
svět je jak ráj,
kde rád toulá se host.

Zázrakem svádí
ten kouzelný svět;
závrať je mládí,
k výškám jen stoupá
jak orel, když vzlét.

Sláva mu hází
růže jak skvost,
co že mu schází?
K lásce své vchází,
k nádherným zámkům
královských krás
zná zázračný most.

Přátel má víc a více,
závist, tak nízká,
hned kácí se v prach,
a v lásce si získá
svou krásku, svou dámu,
již vídal jen v snách.

Pak zpátky se dává
tmou houštin a hvozdů
s kráskou svou sám.
Jej král s matkou vítá,
všem štěstí dnů svítá,
hrad září jen láskou
jak září sám chrám.

Čas táhne, rek stárne,
už sám synka má,
s ním těší se z lásky,
s ním sdílí své zkazky
z dob mládí, jež křísit se zdá.
Ač stár, přec mládne,
když synka objímá,
tak září mu v soumrak hvězda útěšná.

II.

Luk, šípy a meč,
zbroj chrání tvou hrud',
když blízka je seč,
ty vítězem bud'!

V boj lýtý se dáš,
ač krásné je žít,
však záštitu máš
svou lásku, svůj štít.

III.

Je to závrať, je to štěstí?
Pryč je zármutků zlý stín?
Celý svět mi začal kvésti,
v růži snů se změnil blín.

Ač se stmívá a noc pláče,
už mi svítá krásný den.
Jasná záře vzbouzí spáče,
k lásce mé mne táhne sen.

Dál a dál tmou úzkost krouží.
Sám jen znám své trápení.
Jaká prázdnota mně souží,
víc než trpce výsměch zní!

Kam jít, kam jít, úzkosti má,
když sám a sám bláznem se zdám?
Vždyť láska jen útrapy zná,
svět není místo k hrám.

Marně se týrám,
prázdné nic svírám,
o krásné milé sním
a o ní zpívám
vše, co v duši skrývám,
a žít už neumím.

Ó hvězdy, vy závratní svědci,
ó louky, kde toulám se bez cíle rád,
ó láska, jež slýcháš mne štkát,
sám bez tvé přízně žít už nechci!

Slyš, slyš, slyš!

ty jsi víc, ty jsi víc než možno chtít,
a zázrak ten dává mi žít!

IV.

Láska přišla z dálných krajů,
samotna a líbezná.
Šťastný je ten, kdo ji zná,
zmámen kouzlem skvoucích rájů.

Srdce však se musí svírat,
smích se změnil v zoufání,
ach, co přišlo smutných dní
s láskou, zvyklou krutě týrat!

Láska řekla plna trýzně:
„První jsi, jež potkávám,
proto pocítit ti dám
trápení své věčné žízně!“

Mám teď jediné jen přání:
vzlétnout k oblakům a výš!
sláva k smíchu je mi již
a svět je pouhé zdání.

Ach, kdo ten můj úděl změní?
Zázrak čekám s úzkostí,
ztrápen samou starostí!
Žádná, žádná spása není?

Mám snad zoufale jen pátrat,
vrátí-li se štěstí zpět?
Ach, je lhářem bídný svět,
dávno, dávno začal chátrat!

I když snad se připozdívá,
já v tvé lásce hvězdu mám!
Mám-li však jít světem sám,
pak jen blízká smrt mi zbývá!

V.

Já zoufám si bídně,
ó smiluj se vlídně,
tys více než sen!
Slyš, potůček zpívá,
mír v tůních se skrývá,
vstříc jása mi zářivý den!

Já dlouho žil v poutech
tam v tísnivých koutech,
teď křísí mne zář;
dny štěstí mne našly
a úsměvem kráslí
mou ztrápenou tvář.

Svět zdá se jen kvésti,
znám bláznivé štěstí
a rozkoš chci pít!
Snů touha se vzdává,
jen láska žít dává,
jen láskou lze žít!

Když láska si volí,
 pryč s poutnickou holí!
Nač bloudil bych dál?
Můj zármutek zašel
a cíl už jsem našel,
znám místo, kde žít jsem si přál.

VI.

Ten zázrak, jak souží!
Ta závrať a štěstí!
Jak dá se to snést,
když zoufale buší
mé srdce a k zbláznění touží!

Žel, chvíle ta sladká
se ztrácí, tak krátká,
nač trápit se dále?
Když sám bych byl stále,
nač prázdný a zoufalý život zde vést,
když jediný nevidím kvíteček kvést?

Jak ploužit zdá se a jak dusí
ten čas, když trávit mám jej sám!
Když se však loučit láska musí,
jak pírkó zdá se větrem hnán!

Srdce, jen chvěj se, to už znám,
a láskou dej se zmást,
jak loutny tón, až dozpívám,
tak dozní nejkrásnější slast.

A co mám, vše, co mám,
do tmy se ztrácí, ach, ztrácí,
jak v záludnou past;
vše, co mám, vše, co mám,
do tmy se ztrácí, ach, ztrácí,
jak v záludnou past.

Rychle, rychle pádit hled',
proude, zvaný čas,
v jitro změň den, který zhas,
den, který zhas,
k cíli dál a dál mne ved'

Když jsi mne až dosud nesl
skrže pláč i smích,
mám přec síly dost, abych snesl
břímě dnů svých budoucích.

Nehrozím se žádné zkázy,
s láskou projdu vším;
i když smrt a hrůza mrazí,
vím, že zvítězím.

Proud mne snáší blíže k ráji,
nebe září nám jak v máji,
s jáсотem řídím člun
k cíli svých snů
a láska mne křísí, láska mi křídla teď dá,
než skončím běh dnů.

VII.

Jaký žár tvých rtů mi vášní sálal,
když jsem líbal krásná ústa tvá!
Větší rozkoš život sotva zná,
náhle hvězdná zář mi v oči dlouze ráj svůj vála,
smyslům mým ses kouzelným snem zdála.

Záblesk očí tvých mi příslib dává,
něžnou touhou upoutává,
v srdci blízký ráj mi písní zazní,
oči své, ach oči své teď klopím bázní,
ovzduší se hudbou rozeznívá
a svět vůkol blažený chór zpívá.

Hvězdou žhnout se zdál
zrak její milý a vroucí,
nad zlato vlas její plál,
božský úsměv zvoucí
vábil blíž a zázračně mne hrál
a budil touhy mé žhnoucí.

Jsi má!
Polibků tvých ó jak mne páлил žár,
já zmíral, abych žil a vzkříšen láskou vstával z már,
ach, vzkříšen vstával z már!

VIII.

Má loutno, tak svůdná,
dnes loučím se sám,
teď chvíle je schůdná,
k cíli úkladnou tmou se dám,
tmou noci se k cíli dám.

A vzpurně si pískám.
Jdu loupit a krást.
Svou kořist dnes získám,
nač básní se třást!

Až v úsvitu záři
mi zrůžoví zbroj,
náš útěk se zdaří
a v náručí s kořistí dvou
já svedu svůj vítězný boj.

Ó, meči můj štíte,
má přilbo vítězná,
mé lásce sloužit smíte,
teď navždy už je má.

Chci dát se nést proudem, jenž hrozí,
chci s jáсотem v přívalu plout,
nač bát se, ač tonou tak mnozí,
nač bát se,
nač bát se,
mne k cíli vpřed unáší krásný proud!

Jsem rád, dám-li v sázku
svou královskou krev,
vždyť chráním svou lásku,
ten andělský zjev!

Na útlém jen vlásku
teď závisí zdar,
vše dávám teď v sázku –
svou spásu či zmar!

Noci, buď s námi,
záštito má!
Chránit nás budou
zle temný hvozd a skály,
než v dáli vzejde den,
než vzejde v dáli
náš bílý den!

IX.

Dřímej, má krásná a blízká,
kde v dálce od chladných zdí,
ten spánek ti síly zas získá,
a zhojí, nač duše si stýská,
tvůj věrný přítel bdí.

Spánek je ráj,
do snů šumí háj,
při mně, lásko, stůj,
má jsi a já jsem tvůj!

Ptáci ti zpívají z houští
líbezný sen se ti zdá,
vždy novou písničku spouští
naš zpěvák, co skrývá se v houští
a spoustu not v hrdle má.

Snům svým se vzdáš,
zde v přítmí klid máš,
já bdím tu, věrná stráž,
já bdím tu, věrná stráž!

Písně zní a hýčkají tě,
zvoní proud jak loutna, jež vábí hrou,
kouzlem jsou ty zpěvné sítě,
hvězdným rouchem zahalí tě,
v snách tě k tanci víly zvou.

Sladce hýčká tě háj,
zlatem září náš zemský ráj,
les zmámen ti šeptá svou báj,
šeptá ti dlouze, ach, dlouze svou báj.

X.

Ať šílí a bárkou mi zmítá
ten vítr, ten záludný vítr,
jen zoufalství vzdechy mé sčítá,
než v hloubi vod najdu svůj mír,
svůj konečný mír!

Necht' bouře dál k útoku troubí,
já málo strach ze smrti mám,
můj hrob čeká na dně vod v hloubi,
jak skončím, už příliš dobře znám,
tak příliš dobře znám!

Jsem smířen, ač zkáza se blíží,
nač s bouřlivým proudem se rvát,
mé plány zlý osud můj zkřížil,
už toužím jen věčným snem spát.

Svou lásku, tu ztrácím dnes v dáli,
kde v bídě své může jen lkát,
sám ztroskotám o drsné skály,
smrt čekám a vítám svůj pád,
svůj bolestný pád.

XI.

Jak slábne záře, ten úběl pěn,
jen zvadlý kvítek teď najde den,
když v temné noci jej spálil mráz,
ač osud vůní svou těšil nás.

Tak v dálce ztrácí se život náš,
tak záhy už ruce prázdné máš.
A slunce schází a ztemní nach,
svět tone zahalen v hustých tmách.

I lásku zahalí dlouze stín
a marnost chutná jak hořký blín.
Žít dále značí se trápit víc,
květ vůni ztrácí a krásu líc.

Je sám, kdo vyrván byl z krásných míst
a úzkost cítí vát z prázdných hnízd.

XII.

Zákon loučení má svírat
věrná srdce milenců?
Žít je těžší nežli zmírat,
mám-li snášet tíhu dnů.

V dáli pastýř stádu píská,
já však pláču po nocích.
Ó jak zdáš se mi být blízká,
zřím-li večer v červáncích!

Láska má že byla zkazkou
a jen s trýzní, jen s trýzní cit si hrál?
Nebýt tolik zmučen láskou,
směl bych aspoň doufat dál.

V nářku prázdné dny své trávím,
cílem chladný hrob má být?
Sotva živ se žalem dávím,
sám už dál tu nechci žít!

XIII.

Můj milý se skrývá
a váhat se zdá,
ač slavík nám zpívá
a pláče a lká.

Háj šumí nám písni,
jen měsíc je sám,
kol lůžka se tísni
sny krásné, jež znám.

Ach, znáš úzkost lásky,
ty mrazy i žár?
Ty závratné sázky,
ten zázrak i zmar?

Kéž zmizí, co tíží,
a zlomí se mříž,
až soumrak se vplíží,
ty unést mne smíš!

Náš koráb nás vítá,
nač bouří se bát?
Kdes v dálkách už svítá,
je v plachtách to znát.

Vše zdejší nech zpátky,
hle, houpá se loď,
já prchám už vrátky,
já čekám, jen pojd!

Slyš, vábí a svádí
nás dálka a proud,
a zpívá si mládí
a vítr chce dout.

Měj odvahu v sázku
svůj život dnes dát,
když unést máš lásku,
nač strážců se bát?

XIV.

Zas radostná je mysl má,
vše zlé se v dálku ztrácí,
má touha zas je odvážná,
má víra už se nepotácí.

A hvězdy září na vlnách,
až zlátne oceán,
ač pluji v pustých končinách,
jsem k cíli v dáli hnán.

Čas bídy se krátí
a rozkvetou pouště mých dnů,
kež dům rodný vlny mi vrátí
a shlédnu krásnou zem svých snů.

Tam v dobré dálce spásné
hlas píseň důvěrnou zpívá
a z každé hvězdy krásné
má krásná shůry vstříc mi kývá.

Nes mne dál, ty noci černá,
nes mne, vlno, cestou dlouhou,
kde mne stále čeká věrná
láska, láska zmírající touhou!

XV.

Věrná láska zkoušky zmáhá,
třebaže jich mnoho zná,
zoufalství se neoddává,
statečná a vítězná!
Z úkladů strach nepoznává,
útokům se nevzdává,
v bouřích zlých se skálou stává,
v tísní věrná zůstává.
V zármutcích se nepomátne,
věří v den, ach v den, kdy zvítězí,
celý svět jí sluncem zlátne,
poklad svůj jí nabízí.
Tak chrání a brání své štěstí a cit
a mládne a sládne
jen blahem chce žít.
Kdo býval dřív sám,
teď s růží se druží
a staví si láskou blažený chrám.
Z dnů tísně jsou písně

a jásoť, jenž touží již zůstat
a blaženstvím vzrůstat
a ozvěnou nebeské závratí znít,
tou ozvěnou znít.

Věrná láska zkoušky zmáhá,
z dnů tísně jsou písně
a navěky nebeskou ozvěnou
v milostné závratí znít!

NEJBLIŽŠÍ KONCERTY A PŘEDSTAVENÍ ENSEMBLE OPERA DIVERSA

12. března 2019, 19.00

Sál Konventu Milosrdných bratří, Brno

Hudební inventura 2019:

Zámečník, Novák, Emmert, Hartmann

Hudební inventura tentokrát s připomínkou výročí let 1939/1969.

Milan Paľa – housle

Kristýna Znamenáčková a Lucie Pokorná – klavír
diriguje Gabriela Tardonová

7. dubna 2019, 19.30, Buranteatr, Brno

Drábek | Kyas: *Everyman čili Kdokoli & Leviatan*

Dvě komorní hry s písněmi o životě, cestě, touze a smrti.

Hrají: Jiří Bartoň, Otakar Blaha, Kateřina Veselá, Přemysl Hnilička, Tomáš Studený, Jarmila Šraňková – klavír, Iva Kalusová – violoncello, Jiří Rohel – klarinet

9. dubna 2019, 20.00

Sál Konventu Milosrdných bratří, Brno

Ensemble Opera Diversa & Alice Rajhonová

Ne zcela nahodilý průvodce hudbou 20. století:

Hindemith, Vorlová, Rautavaara, Schnittke

Alice Rajhonová – klavír

diriguje Gabriela Tardonová

14. května 2019, 19.00

Sál Konventu Milosrdných bratří, Brno

Recitál Ivany a Jána Rusko

Česko-slovenský program:

Faix, Haas, Novák, Slavický, Špilák

Ivana Rusko – soprán

Ján Rusko – tenor

Matej Arendarík – klavír

9. června 2019, 19.00, divadelní sál Reduty, Brno

Leoš Janáček: Šárka

(verze z roku 1887, orchestrace Ondřej Kyas)

Hrají: Iveta Jiříková, Dušan Růžička, Roman Hoza, Pavel

Valenta

diriguje Gabriela Tardonová

režie Kristiana Belcredi

BRNO
MĚSTO
HUDBY

HARMONIE
line

Koncert se uskutečňuje za finanční podpory
Ministerstva kultury ČR a statutárního města Brna.

Podpořte nás, číslo účtu 205149060/0300. Děkujeme!

www.operadiversa.cz